

เทศน์เช้า วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๙

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ เราแสวงหาสัจธรรม เราแสวงหาความจริงกัน เราเกิดมาเป็นมนุษย์เิง จะพิสูจน์ว่าสัจธรรม สัจธรรมความจริง ความจริงมันเป็นอย่างไรเิง

เวลาความจริงแบบของเรา ความจริงแบบนี้เขาเรียกว่าสมมุติ ความจริงโดยสมมุติเิง ถ้าความจริงโดยสมมุติมันอยู่ในกฎของอนิจจัง ถ้ามันอยู่ในกฎของอนิจจัง คนเรา กฎของอนิจจังมันเปลี่ยนไปทางดีก็ได้ เปลี่ยนไปทางชั่วก็ได้

คนเรานะ ถ้ามีสติปัญญา คุณเด็ควัยรุ่นของเขา เขารักบ้านเกิดของเขา เขาตั้งเป็นกลุ่มเป็นก้อนของเขา เขาทำความสะอาด ผู้ใหญ่ไปเห็นแล้วชมเชยมาก นี่เขารักบ้านเกิดของเขา เขาทำความสะอาดบ้านเกิดของเขา เขาดูแลบ้านเกิดของเขา เพราะเขารักบ้านเกิดของเขา ทุกคนถึงชื่นชมเขา แล้วชื่นชมเขา เขาคิดถึงคุณงามความดีของเขา ถ้าเขาทำคุณงามความดี ความดีมันเกิดที่ไหนล่ะ มันเกิดจากความดีริของเขา เกิดจากความเห็นของเขา

เด็กๆ มันยังรักบ้านเกิดของมันเลย ถ้ารู้จักรักบ้านเกิด เรากลับมาฟื้นฟู กลับมาดูแลบ้านเกิดของเรา บ้านเกิดของเรา ว่าจะไปอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ มันคิดถึงถิ่นเกิด คุณสิ แม่แต่สินค้าที่เขาส่งขายรอบโลก เขาต้องมีถิ่นเกิดของมัน ถิ่นกำเนิดของมัน จะได้สาวได้ว่ามันมาจากไหน

แล้วคนมาจากไหน เวลาเกิด เกิดจากพ่อจากแม่ แต่ถ้าทางธรรม เกิดจากเวรจากกรรมเิง เกิดจากเวรจากกรรม คุณสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ทำคุณงามความดีมาตลอด ทำคุณงามความดีตลอดเิง ถ้าคุณงามความดีมันไม่ต่อเนื่องมาจากจิตดวงนั้น จะเป็นพระโพธิสัตว์ได้อย่างไร

เวลาเป็นพระโพธิสัตว์ขึ้นมา เกิดที่สวนลุมพินี “เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” ทั่วๆ ที่เกิดมายังไม่ได้แต่งงานกับนางพิมพา “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” ด้วยอำนาจวาสนาบารมีอันนั้นไง ด้วยการกระทำอันนั้นไง

ถ้าพูดถึงทางธรรมๆ เวลาเกิด เกิดจากการกระทำของเราทั้งสิ้น เกิดจากคุณงามความดีของเราทั้งสิ้น เกิดมาแล้ว คนมีดีมีเลวในตัวเอง ถ้ามีดีมีเลวในตัวเอง กรรมถึงเป็นอินไตย เวลากรรมเป็นอินไตย เวลามันจะสนอง กรรมเก่ากรรมใหม่

เวลาบอกว่าเรื่องกรรมๆ เราก็ผลักไปให้แต่ความเลวทั้งนั้นเลย แล้วคุณงามความดีละ พระโพธิสัตว์ทำคุณงามความดีมาตลอด คุณงามความดีมันก็กรรมเหมือนกัน กรรมดีไง แล้วกรรมดี กรรมดีในภาคปัจจุบันนี้ไง

รักบ้านเกิดๆ เพราะเขารักบ้านเกิดของเขา เขาถึงมีความกตัญญูกตเวทีของเขา เขาถึงสำนึกในตัวของเขา ถ้าสำนึกในตัวของเขาได้ ถ้าเขารักบ้านเกิดของเขาได้ เขาจะคิดถึงพ่อถึงแม่ของเขาได้ คิดถึงชาติตระกูลของเขาได้ เพราะเขาคิดถึงชาติคิดถึงตระกูลของเขา เขาถึงมีความกตัญญูไง ถ้ามีความกตัญญู

คนเราถ้ามันทำคุณงามความดี มันเหมือนสิ่งมีชีวิตๆ สิ่งมีชีวิตมันต้องมีสามัญสำนึก สามัญสำนึกก็ทำคุณงามความดีไง แต่สิ่งที่มีชีวิตมันต้องปากกัดตีนถีบเพื่อหาอยู่เลี้ยงปากเลี้ยงท้องเท่านั้น สิ่งที่ได้มาๆ ขอให้ได้มาเถอะ จะดีจะเลวขอให้อันนั้นได้มา นั่นคือความสามารถของเรา นั่นเป็นความคิดไง แต่ถ้าเป็นความจริงๆ มันต้องมีคุณธรรม การได้มาด้วยสุจริตธรรม เราจะภูมิใจของเรามาก

ดูพระสิ ทางโลกมองกันด้วยสายตาของเขา “พระไม่ต้องทำอะไรเลย สิ่งใดก็ได้มา”

มันจะได้มาอย่างไรถ้าเขาไม่ใส่บาตร มันจะได้มาอย่างไรถ้าสังคมเขาไม่มีศรัทธาความเชื่อของเขา เราไปร้านอาหาร เราสั่งอาหาร ร้านอาหารที่อาหารเขาหมดแล้วเราไปซื้อก็ซื้อไม่ได้ ไม่มีหรือ เวลาศูนย์การค้าไม่มีสินค้า ไปซื้ออะไรก็ไม่ได้ แต่นี่มันเจตนาของเขา เจตนาของเขา สังคมไทยเขาเตรียมอาหารมาตั้งแต่เย็นวานนู่นนะ นี่เจตนาของเขา เขาคิดของเขา มันบุญกุศลของเขาตลอดเวลา

เวลาเราบิณฑบาตไปนี่สัมมาอาชีวะ เลี้ยงชีพชอบ เลี้ยงชีพด้วยปณิธาน ไม่ได้บอกไม่ได้กล่าว ใครทั้งสิ้น มันเป็นเจตนาของเขา เขาปรารถนาของเขา มันเป็นสัมมาอาชีวะ สัมมาอาชีวะที่สะอาด บริสุทธิ์มาก ที่สะอาดบริสุทธิ์นะ ไม่มีสิ่งใดๆ เจือปนเลย ถ้าสัมมาอาชีวะถ้าได้สิ่งนี้มา ได้สิ่งนี้มาแล้ว เวลาทำภารกิจๆ เวลาพระตักอาหารใส่บาตรๆ นึกกรรมฐานๆ

เวลาคนของเรา ดูทางโลกสิ เวลาเขาไปร้านอาหารเขาต้องมีเสียงเพลงขับกล่อม เขาต้องมีคน คอยป้อนคอยอะไร มันเปิดทวารทั้งหมด อยาตนะมันเปิดหมด

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันหิวมันกระหาย พระฉันมือเดียว เข้าไปบิณฑบาตมา กลับมาหิ้วโอหล ไคลย้อย มันมีความกระหาย ธาตุขันธ์มันต้องการทั้งนั้นนะ สิ่งใดมา ตามันมองแล้ว จะตักอันไหน ก่อน แต่ถ้ามีสติปัญญา เวลาจะฉันขึ้นมา ปฏิสฺงฺขา โยฯ พระถ้าไม่พิจารณาก่อนฉันเป็นอาบัติทุก กฏ

อาบัติ พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้เลย ถ้านุ่งห่มปัจจัยเครื่องอาศัย ไม่ ปฏิสฺงฺขา โยฯ ด้วย สติสัมปชัญญะ ปรับอาบัติทั้งนั้นเลย สิ่งนี้เพราะให้พิจารณาไง เวลานุ่งห่มจีวรเพื่อกันการละลายแก่ เขา กันเหลือบ กันยุบ กันริน กันไร เรื่องกันหนาว กันร้อน เวลาจะอยู่จะอาศัย เราได้มาด้วยอย่างไร

นี่เหมือนกัน เวลาเราจะตักอาหารๆ ได้มา ตักอาหาร มันได้พิจารณาของมัน ถ้าพิจารณาของ มัน ถ้ามันมีสามัญญ์สำนึก คนเราถ้ามีสติปัญญา คนเหมือนคน เขาบอกว่ายกมือไหว้ไม่เคยโดนพระเลย ลูกชาวบ้านๆ

ลูกชาวบ้านเขาอุตตฺตจตุตถกรรมขึ้นมา มันจะลูกชาวบ้านที่ไหน มันศากยบุตรพุทธชิโนรส ลูก ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่างหาก

เวลาเป็นลูกของเรา ลูกในบ้านของเรา เลือดเนื้อเชื้อไขของเรา เราส่งเลือดเนื้อเชื้อไขของเรา ไปค้ำจุนศาสนา เวลาบวชเป็นพระขึ้นมาค้ำจุนศาสนา เป็นญาติกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส เราเอาลูกไปเป็นญาติกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นญาติกับ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันได้บุญ ได้บุญอย่างนี้

เวลาคนเขาบวช สังคมประเพณีวัฒนธรรมของเรา เราจะบวชลูกบวชหลานกัน บวชลูกบวชหลาน เกาะชายผ้าเหลืองๆ เพราะได้ไปเป็นญาติกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นญาติกันโดยธรรมและวินัย

แต่ถ้าประเพณีปฏิบัติขึ้นมาตามความจริงขึ้นมา ถ้ามันสำนึกถิ่นเกิด สามัญสำนึกถึงบ้านของเรา รัฐบาลรู้คุณ มันจะมีสามัญสำนึกคิดถึงตัวเราได้ จะทำอย่างไรมันจะเห็นว่า ไม่ใช่ว่าสิ่งใดจะได้มาๆ ด้วยการได้มาโดยจะคิดจะเลวไม่สำคัญ สำคัญขอให้ได้มา

แต่เวลาของเราบิณฑบาตมาเลี้ยงชีพได้มาเต็มบาตรเลย เวลาผ่อนอาหาร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาท่านสอนเรื่องการประพฤติปฏิบัตินะ ก่อนอิม ๓ คำ ให้กินน้ำเข้าไป ไม่ให้ฉัน

แม้แต่ฉันอาหารท่านยังไม่ให้อิ่มจนเกินไปเลย ท่านจะให้เพราะอะไร เพราะฉันเพื่อดำรงชีพไว้เฉยๆ ใจ แต่งานของพระๆ งานของพระนะ เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา จะรื้อภพหรือชาติใจ นี้ ใจ ที่ว่ามนุษย์เกิดมาจากไหน เกิดมาอย่างไร แล้วเกิดมา มาอยู่เพื่ออะไร แล้วจะไปไหนต่อ

เวลาพูดถึง นี่หลักของศาสนา พระกรรมฐาน พระกรรมฐานเวลาพูด เขาพูดถึงที่สุดแห่งทุกข์ พูดถึงสังขธรรมๆ สังขธรรมกับธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลักของศาสนาอยู่ตรงนี้ หลักของศาสนาอยู่ที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายโดยปฏิเสชวิทยาศาสตร์ทั้งหมด ปฏิเสชทางโลกทั้งหมด ปฏิเสชวัฏฏะทั้งหมด ปฏิเสชพระเจ้าทั้งหมด ปฏิเสชหมดเลย เวลามารื้อค้นขึ้นมา รื้อค้นด้วยมรรค ๘ ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญาของเรา สังขธรรมๆ อยู่ที่นี่ ถ้าสังขธรรมอยู่ที่นี่ แล้วเราจะเริ่มต้นที่ไหน

จะไปศึกษามากน้อยมาขนาดไหน ๕ ประโยค ๑๐ ประโยค ศึกษาขนาดไหนก็ศึกษามาไม่รู้ ๕ ประโยค ๑๐ ประโยค ไปถามครูบาอาจารย์เราประจำ “ผมศึกษามาหมด ผมรู้หมดเลย แล้วจะให้ผมเริ่มต้นทำอย่างไร”

เขาศึกษามาให้ปฏิบัติ แล้วเวลาปฏิบัติขึ้นมา ศึกษามาความรู้มหาศาล เข้าทางจงกรม “อู้ฮู! ของมันเล็กน้อ อู้ฮู! ความรู้ฉันมาก ฉันมีความรู้ท่วมโลกเลย” แต่จะมาเดินจงกรม “ไอ้เนี่ยมันงานของกรรมกรนะ เป็นงานของการอาบน้ำเหงื่อต่างน้ำ มันไม่ใช่หน้าที่ของเรา ไม่ใช่หน้าที่ของเรา”

ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ถ้าจิตใจดวงใจไม่มีการกระทำ ไม่มี ไม่มีหรืออกจามาทั้งนั้น มันจามาแล้วไม่จามาธรรมดา จามาแล้วกล่าวคู่เสียด้วยนะ กล่าวคู่พุทธพจน์นี่นะ ถ้าภิกษุสาวกถึง ๓ หน คือเดือน ๓ หน ถ้าไม่ละความเห็นนั้นเป็นอาบัติสังฆาทิเสส เป็นอาบัติสังฆาทิเสส อาบัติหนักเลย นี่เวลากล่าวคู่พุทธพจน์ บิดเบือนใจ สิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่ได้สอน สิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนไปตัดทอน

สิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนเป็นสังจะทั้งนั้นนะ **เอก นาม ก็** หนึ่งไม่มีสอง ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดสิ่งใดเป็นสิ่งนั้น พูดคำใดเป็นคำนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีพูดคำที่แตกเป็นสองเป็นสาม ไม่มี คำไหนคำนั้น แล้วคำไหนคำนั้น เพียงแต่พวกเรามันตีความไม่ออก มันตีความขึ้นมามันก็จะจินตนาการไปทั้งนั้นนะ แล้วจินตนาการไป ยิ่งความรู้มากๆ อย่างนี้ยิ่งขยายความ ตีความร้อยแปด แต่เอาจริงๆ ก็ไม่รู้จักตัวเอง เพราะไม่รู้จักสำนักถิ่นเกิด ไม่เห็นคุณของที่เกิด ไม่เห็นคุณของสิ่งที่มีคุณกับเรา

ที่ไหนเขามีคุณกับเรานะ เราต้องระลึกถึง ที่ไหนเขามีคุณกับเรา เราต้องสำนึกบุญคุณของเขา ถ้าบุญคุณของเขา ชีวิตนี้ได้มาอย่างไร ทั้งๆ ที่สิ่งที่เราได้มาๆ ได้มาด้วยการกระทำทั้งนั้น แต่ทำที่ไหนล่ะ

เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พวกที่เป็นมิจฉาทิฎฐิ แต่มันมีโอกาสได้ทำบุญกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เพราะได้ทำบุญกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนหนึ่ง ได้เข้าไปใกล้ชิดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนหนึ่ง เวลาตายไป บุญกุศลนั้นส่งไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ก็ไปเป็นเทวดาพาลอยู่บนนั้นนะ เพราะอะไร เพราะว่าเขาเป็นมิจฉาทิฎฐิอยู่แล้ว เทวดาพาล พาลมันก็ไปเบียดเบียนพวกเทวดา

ด้วยกัน มันไม่มีความสุขทั้งนั้นนะ อันนี้มันเป็นเพราะอะไรละ มันเป็นเพราะเราไม่ได้เข้ามาถึงตัวของ
เราไง มันเป็นเรื่องผลของท่าน

เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่า การ อนุฟูพิก
ถาก่อนเลย ต้องให้เขาเสียสละของเขา เสียสละทานของเขา ถ้าเขาสละทานของเขา เขาเห็นประโยชน์
ของเขา เพราะการเสียสละอย่างนั้นมันเห็นความขี้มียิ้มแจ่มใสของคนรอบข้าง ถิ่นเกิดของเราได้
พัฒนาของเราขึ้นมา มันมีความสุขมีความสุข แล้วความสุขความสงบเกิดจากใครละ เกิดจาก
น้ำพักน้ำแรงของเรา เกิดจากน้ำใจของเรา หัวใจมันเป็นอย่างไรละ หัวใจมันก็มีบุญไง ถ้าหัวใจมีบุญ
ขึ้นมา เราจะพูดกันได้ เราจะเจรจาสิ่งใดก็ได้ เพราะหัวใจของเรามันเปิดกว้างไป

แต่ถ้าเราตระหนี่ถี่เหนียวของเรา นู่นก็ของเรา นี้อีกก็ของเรา ของเราทั้งนั้น เก็บสะสมไว้
ไม่ให้ใครเลย แล้วก็ว่าของกูๆ แล้วก็ไม่ได้ใช้สอยด้วย คนอื่นก็ไม่ได้ด้วย แต่ถ้ามันเสียสละของมัน
ไปนะ ของเราๆ ก็ของเรานี้แหละ แต่จะเสียสละขึ้นมาให้คนอื่นเขาได้ใช้ได้สอย ให้คนอื่นเขาได้
ความร่มเย็นเป็นสุขด้วยน้ำพักน้ำแรงของเรา นี่เสียสละทาน ถ้าทาน มันฝึกหัดเสียสละของมัน

ถ้าเป็นวัตถุนะ เพราะมันเสียสละทานขึ้นไปแล้ว เวลาฟังธรรมๆ มันก็ เออ! ชักเข้าหูเนาะ
เมื่อก่อนไม่ได้ยินนะ เวลาชวนกันไปนะ หึ! ได้อย่างไร นี่ของกูๆ...ไซ้ มันของของเรา ถ้าไม่ใช่ของของเรา
เราจะเอาอะไรมาเสียสละทานละ ก็น้ำพักน้ำแรงเราทั้งนั้นแหละ เพราะน้ำพักน้ำแรง แต่จิตใจมันสูงส่ง
จิตใจสูงส่งกว่าของสิ่งนี้ไป

ตระหนี่ถี่เหนียว จิตใจมันต่ำต้อยไป ต่ำต้อย ให้วัตถุ เป็นขี้ข้ามัน สร้างบ้านเสียใหญ่โตเลยนะ
เอาให้คนใช้มันอยู่ ไม่เคยได้อยู่บ้านเลย นี่ของกูๆ แล้วไม่ได้ใช้ประโยชน์มันเลย บ้านใหญ่โตเลย จ้าง
เขาเฝ้า แล้วพอผลออก เขาลักอีกต่างหาก มีแต่ความทุกข์ความยากไปแบกหามทั้งนั้นนะ

ถ้าเสียสละไป เสียสละเพื่อประโยชน์ เขาใช้สอยประโยชน์ขึ้นมา โอ้โฮ! มันชื่นบาน มันชื่นใจ
นี่ไง ทาน ถ้ายังไม่สำนึกถิ่นเกิด มันทำไม่ได้ มันจะทำได้ มันสำนึกถิ่นเกิดของมันเพื่อความเจริญออก
งาม เพื่อความดีงามของเรา

ชีวิตนี้ได้มาจากไหน ชีวิตนี้ได้มาจากพ่อจากแม่ ชีวิตนี้ได้มาจากการกระทำของเรา จิตวิญญานของเรามันมีบุญกุศลมันถึงมาเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าเกิดมันก็สายบุญสายกรรม ถ้าไม่มีสายบุญสายกรรมมันจะเกิดที่ไหน คนไม่ได้เกิดจากกระบอกไม้ไผ่ คนต้องมีพ่อแม่ แล้วถ้าพ่อกับแม่กับลูกมันสัมพันธ์กันอย่างไรมามันถึงมาเกิดร่วมกัน มันต้องมีเวรมีกรรมต่อกัน

อภิชาตบุตร บุตรที่ดีกว่าพ่อกว่าแม่ ถ้าบุตรที่มีเวรมีกรรมต่อกัน เกิดมาแล้วพ่อแม่ น้ำตาไหลทั้งนั้นนะ เกิดมาบีบหัวใจพ่อแม่ แต่พ่อแม่ก็ต้องดูแลทั้งนั้นนะ นี่มันเรื่องเวรเรื่องกรรมทั้งสิ้น แต่มาเกิดแล้วมันก็ถูกเราทั้งนั้นนะ แล้วลูกเราถ้ามันมีสติปัญญาขึ้นมา มันทำประโยชน์เพื่อเราไง ถ้ามันสำนึกถิ่นเกิด มันสำนึกถึงตัวมันเอง มันสำนึกๆ เพราะความสำนึกมันคือสติ ถ้ามีสติมีปัญญาขึ้นมา คนจะพัฒนาขึ้นมาได้ ถ้าพัฒนาขึ้นมาได้ ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ นี่ฟังธรรมระดับของท่านนะ

ระดับของศีล ศีลคือความปกติของใจ

ระดับของสมาธิ สมาธิมีความสุขใจ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ความสุขในโลกนี้ที่เขาแสวงหาความสุขกันทั้งหมด ลู้อความสุขความสงบของใจไม่ได้ แล้วเวลาสงบแล้วต้องยกขึ้นสู่วิปัสสนา วิปัสสนา นี่ไง หลักของพระพุทธศาสนา มันอยู่ตรงนี้ ตรงที่จิตสงบแล้ว เพราะจิตสงบ ฤทธิชีไพรก็ทำได้ ลัทธิศาสนาไหนก็ทำได้ สมาธิ ใครงๆ ก็ทำได้ แต่มันทำแล้วเป็นมิจฉา มิจฉาเพราะอะไร เพราะมันถือตัวถือตนว่ามันทำสมาธิแล้วมันเก่ง มันแน่ มันยอด เพราะมันมีความสุขแล้วไง มีความสุขก็ตายอยู่นี่ไง มีความสุขก็สุขแค่นี้ไง

แต่ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา เข้าสู่อริยสังแล้ว สติปัญญา ๔ ใจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ๘ ถ้ามันจะเข้าสู่ตรงนั้น ถ้าเข้าสู่ตรงนั้นเข้าสู่หลักศาสนาพุทธ พระพุทธศาสนาสอนที่นี่ สอนถึงอริยสัง สอนถึงสังจะความจริง

เรื่องทานๆ มันเป็นเบสิก มันเป็นพื้นฐานให้คนเปิดกว้างใจ ให้คนเรามีสามัญสำนึก ให้คนเป็นคนใจ ไม่ให้คนเป็นสัตว์ สัตว์เวลามันมีกำลังขึ้นมา มันกัดกัน คนมันทำร้ายกันๆ แต่ถ้ามันมีศาสนาใน

หัวใจขึ้นมา มันไม่ทำร้ายกัน เราจะเจือจางต่อกัน เราจะสร้างอำนาจวาสนาบารมีของเรา เรามีสิ่งใดเรา
เสียดละให้เขาไป

เสียดละให้เขาไปเขาว่าคนโง่ๆ...เอ็งนะโง่ คนเสียดละเขามีสติมีปัญญา เขาฉลาด เขาฉลาด
หัวใจเขาสูงส่งกว่า สิ่งที่เขาทำอยู่ น้ำพิกน้ำแรงของคนทั้งนั้นนะ เขาจะสร้างอำนาจวาสนาบารมีของ
เขา ทำไมเขาจะไม่รู้ เพราะเขารู้ เขามีสติปัญญา เขามีเจตนาที่ดีเขาถึงเสียดละออกไป นี่เสียดละไป นี่
โง่ มันพัฒนาใจตรงนี้ ใจมันพัฒนาอย่างนี้ พันธุกรรมของจิตมันพัฒนาอย่างนี้

พระโพธิสัตว์สละชีวิตๆ เลย ในพระไตรปิฎก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสละชีวิตๆ
เพื่อหมู่คณะ เพื่อคน เสียดละมามหาศาล เพราะการเสียดละอย่างนั้นขึ้นมาถึงได้ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราถึงได้มาเคารพบูชาเป็นศาสนาประจำชาติของเราไง แล้วศาสนาประจำชาติ
ขึ้นมา เราศึกษาขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับเราไง

แล้วถ้าผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เราก็จะไปเที่ยวที่อื่นเดียวกันไง จะไปสังเวชนีย
สถานทั้ง ๔ ไง แต่กรรมฐานเราพุทธโธๆ จะเข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปเฝ้า
พุทธะกลางหัวใจนี้ไง กลางหัวใจคือพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานไง

มันโง่มันเง่าอยู่ที่นี่ มันไม่ตื่นเสียดที่ ถ้ามันตื่นขึ้นมา เราจะเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าด้วยการกระทำของเราไง ถ้าการกระทำของเรา ถ้านึกถึงถิ่นเกิด ถ้านึกถึงหัวใจของเรา
มันมีสติปัญญาขึ้นมามันจะเป็นประโยชน์กับเรา

ฟังธรรมๆ ตอกย้ำตรงนี้ ตอกย้ำขึ้นมา คุณธรรมมันอยู่ที่กลางหัวใจนี้ เป็นปัจเจกตั้ง เป็น
สันติภูมิจโก ใจของเรามีความรู้ความเห็นอย่างไร ฟังธรรมๆ แล้วตรวจสอบ ฟังธรรมๆ แล้วเทียบเคียง
เป็นจริงหรือไม่เป็นจริง เราฟังรู้เลย คนที่ปฏิบัติเป็นนะ ฟังพระพุทธรู้หมดว่าพระองค์นี้โกหกหรือไม่
โกหก จับได้หมดแหละถ้าคนเป็น โดยหลัก อริยสัจมีหนึ่งเดียว ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เอวัง